

[Henning Philipsen.]

ske over for. Vi er skeptiske over for dette forslag, fordi her jo er tale om en solidarisk afgift, som skulle give ca. 200 mill. kr. på årsbasis. Man skal i den forbindelse erindre sig, at hvad enten man kan lide det eller ej, så er lejen i det almenyttige byggeri altså omkostningsbestemt, og der findes intet huslejestop. Sandheden er vel også, at i forbindelse med boligforliget af 1966 var der vel én bestemt del af hele lejemassen i dette land, som virkelig kom til at betale gildet, og det var det almenyttige byggeris boliger, som var opført fra midten af 1930'erne og indtil ca. 1960. Det var dem, som virkelig fik en lejestigning, som sagde sparto til alle andre, og som kom til at bære hovedbyrden. Men jeg synes også, det skal ses i den relation, at dette forslag jo i sig selv ikke, i hvert fald ikke direkte, har statsfinansielle virkninger på samme måde som f. eks. ministerens forslag om udligningsbidrag fra det private udlejningsbyggeris udlejere. Det vil jeg gerne understrege for at undgå enhver misforståelse.

Hvis en sådan udligningsafgift i det ældre almenyttige byggeri måtte være nødvendig, så bør den i hvert fald holdes inden for de grænser, som stigningen i det ældre private udlejningsbyggeri måtte tilkendegive. Når 500.000 private udlejningsboliger forventes at skulle yde et udlejningsbidrag på 300-400 mill. kr., så kan 167.000 almenyttige boliger næppe ventes at ville acceptere en stigning på ca. 200 mill. kr. Der er ligesom ikke det rigtige forhold mellem tallene, når man ser på antallet af lejligheder i det private udlejningsbyggeri og i det almenyttige byggeri, og når man ser på de to tal for udligningsbidragene, som er nævnt af ministeren.

Jeg tror, jeg skal stoppe her, for der er ikke så forfærdelig meget mere, jeg kan tilføje for nærværende, ud over at vi naturligvis går ind i det arbejde, som nu må præsteres i udvalget. Det eneste, jeg godt vil sige til sidst, er, at jeg bemærkede, at samtlige tre borgerlige ordførere understregede den store betydning, de tillagde det, at man nu kom væk fra rentesubsidiering. Så må det vel også være rimeligt at forlange af de samme tre partier, at de nu også opgiver deres modstand mod, at man fjerner retten til at trække renter af privat gæld fra også

for parcelhuse, for det er jo i allerhøjeste grad en rentesubsidiering set i forhold til den rentesubsidiering, der i øvrigt finder sted for det almenyttige byggeris vedkommende.

Ømann: Det forslag, som finansministeren har fremsat om forhøjelse af lejeværdien i ejerboligerne, kan vel ikke stå alene, det bør efter min opfattelse ikke stå alene. Det ville være at fortsætte den krise, som de stigende skatter og stigende renter har skabt for ejerboligerne, for parcelhusene. Det er jo en kolossal investeringspost. Investeringerne i etagebyggeriet er jo ganske beskedne i forhold til de investeringer, der pr. år foretages i parcelhussektoren.

Derfor er dette spørgsmål væsentligt, ikke bare for boligløsningen, som vi nu står over for at skulle iværksætte, men også for den samlede økonomi. Vi har her en inflations-skabende faktor, som i kraft af sin størrelse har indflydelse på hele det økonomiske forløb, ikke mindst med sorteringen af investeringerne. Skal de fortsat ledes hen til inflationsoppustet ejerbyggeri, hvor ikke engang ejerne har nogen som helst glæde af den oppustning, der finder sted?

Hvis vi fortsætter med disse principper for den skattemæssige behandling af ejerboligerne, ja, så sker der bare det, at folk fortsat vil styrte ned i bank og sparekasse for at låne nogle flere penge og for at skaffe sig et skattemæssigt underskud. Systemet er en direkte opfordring til at stifte gæld, og det bliver ikke bedre, fordi man giver den en tand mere.

Det er ikke lykkedes mig at få finansministeren til at forstå kernen i SF's forslag om at afskaffe lejeværdi og rentefradrag over en fornuftig årrække. Til gengæld har jeg undertiden set et interesseret glimt i økonomi- og budgetministerens øjne, og nu hørte jeg for lidt siden en vis forståelse hos hr. Guldberg, og jeg hørte også, at det princip, som vi dyrker, har vakt visse forstyrrelser i hr. Dahlgaards børnelærdom vedrørende rente- og pengepolitik. Det er dog altid et stykke at komme frem.

Det er en overordnet opgave at bekæmpe inflation og dyrtid. Det skal gøres ikke bare på dette felt, men på alle områder, men det er vigtigt at begynde med de mekanismer, der direkte er inflationsskabende. Et vok-